

[Socialministeren.]

det udbetales af det sociale udvalg. Bestemmelsen er optaget i lovforslaget på grundlag af drøftelser med hovedorganisationerne. Det har under disse drøftelser klart været forudsat, at denne adgang til forsikring helt overvejende ville blive benyttet af de mindre erhvervsdrivende. Det var tænkt alene som en lettelse for den risiko og det besvær, som nyordningen kunne medføre for disse mindre arbejdsgivere.

Der er nu i de sidste dage kommet en række henvendelser til folketingsudvalget fra store virksomheder, som har foretaget beregninger over deres forventede udgifter i arbejdsgiverperioden. Beregningerne viser, at der i disse virksomheder er et sygefravær, der er langt højere end det gennemsnitlige på landsbasis. Det skaber en nærliggende fare for, at også sådanne store virksomheder vil benytte sig af en eventuel adgang til gennem ordningen at forsikre sig ud af arbejdsgiverperioden. Dette er helt i strid med forudsætningerne for denne forsikringsadgang. Jeg har derfor drøftet spørgsmålet med socialudvalget i formiddags, og jeg agter at fremsætte et ændringsforslag, som går ud på at begrænse kredsen af de arbejdsgivere, der skal kunne forsikre sig, i øvrigt på linje med den tilsvarende ordning efter den tidligere regerings forslag. Jeg vil gerne understrege, at uden en sådan begrænsning kan man blive tvunget til at sætte bidraget til forsikringen så højt, at man reelt ødelægger muligheden for de mindre arbejdsgivere for at forsikre sig, og det kan vi naturligvis ikke acceptere.

Det kan i øvrigt bemærkes, at de oplysninger om sygefraværet i en række større virksomheder, som nu er fremkommet, ikke giver anledning til at ændre skønnet over ordningens samlede udgifter, således som det er opgjort i lovforslagets bemærkninger.

Dette skøn hviler på antagelser om det gennemsnitlige sygefravær for hele landet, og disse antagelser rokkes ikke af, at der nu kan oplyses om højere sygefravær for nogle virksomheder. Hvis vi derimod undlader at begrænse forsikringsadgangen, er der næppe tvivl om, at der i ordningens første år vil opstå endda ret betydelige merudgifter for det offentlige. Af hensyn til de mindre arbejdsgivere er der snævre grænser for, hvor højt bidraget kan sættes fra starten. Det vil

således ikke være muligt at undgå, at store virksomheder med et højt sygefravær kan opnå en betydelig økonomisk gevinst. Men jeg vil gerne her også nævne, at det er muligt for de store arbejdsgivere at forsikre sig ad privat vej.

VKR's ændringsforslag betyder en absolut forringelse for de grupper, som dette lovforslag hovedsagelig tilsigter at give bedre sikring under sygdom. Bibeholdes 3 karenstage uden efterbetaling og varighedsbegrænsningen, vil den eneste forbedring for lønarbejdergruppen i forhold til i dag være afskaffelse af forsørgerbegrebet og en minimal nedsættelse af karenstiden. Det kan anslås, at udgifterne til disse forbedringer ud over en arbejdsgiverperiode på $6\frac{1}{2}$ uge er ca. 25 mill. kr. Lønarbejdernes bidrag på $\frac{1}{2}$ pct. er ca. 125 mill. kr. årlig, og det svarer til det beløb, der i dag betales som ørebidrag.

For funktionærer og tjenestemænd vil udgiften til dagpenge efter arbejdsgiverperiodens ophør og indtil et år være ca. 340 mill. kr. Egetbidraget på $\frac{1}{2}$ pct. vil indbringe 140 mill. kr. Den foreslåede dagpengesikring for selvstændige efter 4 ugers sygdom og indtil et år kan anslås at betyde en udgift for det offentlige på ca. 150 mill. kr. årlig, og egetbidraget for de selvstændige vil andrage ca. 70 mill. kr. Merudgiften for det offentlige på ca. 200 mill. kr. vil således næsten udelukkende gå til sikring af de selvstændige og funktionærer og tjenestemænd, medens den hårdest trængte gruppe, lønarbejderne, ikke får nogen glæde af tilskuddet.

Jeg må stille mig noget uforstående over for, at VKR, i samme åndedrag som de udtaler principiel tilslutning, som jeg nævnte det før, tager afstand fra lovforslaget bl. a. under henvisning til landets økonomiske forhold. Det kan ikke være rigtigt, at den gruppe, som er dårligst stillet, og som har de barskeste vilkår på arbejdsmarkedet, fortsat også skal have de dårligste økonomiske vilkår, og så kan hr. Valbak nok så meget sige, at gruppen ikke er svag. Den er svagt stillet i og med, at den til stadighed er truet af indtægtstab. Der er et par stykker, der har spurgt, hvorfor ikke tidligere socialdemokratiske regeringer har gennemført en sådan ordning. Hr. Valbak sagde, at nu havde vi haft den nugældende ordning i 80 år, og så kunne han ikke forstå, hvorfor den skulle